

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **Recovera Využití zdrojů a.s.** (dříve SUEZ CZ a.s.), IČ 25638955, se sídlem Španělská 1073/10, Praha, zast. JUDr. Lenkou Příkazskou, advokátkou se sídlem Vodičkova 710/31, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze 17. 2. 2021, č. j. 14 A 1/2018 - 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“, užívající do 19. 4. 2022 obchodní firmu „SUEZ CZ a.s.“ a předtím do 1. 12. 2019 obchodní firmu „SUEZ Využití zdrojů a.s.“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2017, č. j. MZP/2017/530/802.

[2] Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí – oblastního inspektorátu Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 6. 2017, č. j. ČÍZP/44/OOH/SR01/1700037.003/17/USK, kterým byla stěžovatelce uložena pokuta za správní delikt (dnes přestupek) podle § 37 odst. 4 zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezení znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci), ve znění účinném do 30. 6. 2017, ve výši 50 000 Kč.

[3] Uvedeného správního deliktu se stěžovatelka dopustila tím, že provozovala zařízení – spalovnu průmyslových odpadů na adrese: Na Rovném 865, Trmice, v rozporu s podmínkami integrovaného povolení vydaného Krajským úřadem Ústeckého kraje dne 13. 8. 2007,

č. j. 1919/ŽPZ/07/IP-73/Rc, ve znění pozdějších změn. Stěžovatelka konkrétně nedodržela závazné podmínky integrovaného povolení uvedené v bodě 3. 1. 8 [„Odpady, na něž jsou kladeny zvláštní požadavky s ohledem na prevenci infekce (katalogové číslo 18 01 03, 18 02 02) budou přijímány výhradně v nepropustných obalech a předávány k dalšímu využití či odstranění, aniž by došlo k otevření obalu.“], a v bodě 3. 1. 10 tohoto povolení [„Odpady obsahující ostré předměty (katalogové číslo 18 01 01, 18 02 01) budou přijímány výhradně v nepropustných nepropíchnutelných obalech a předávány k dalšímu využití či odstranění, aniž by došlo k otevření obalu.“].

[4] Správní orgán I. stupně provedl dne 8. 2. 2017 v zařízení stěžovatelky kontrolu, při které se v tomto zařízení nacházela ampule s krví volně ložená v odhrnutém sněhu, přičemž ampule s krví představuje nebezpečný odpad kategorie 18 01 03, na jehož sběr a odstraňování jsou kladeny zvláštní požadavky s ohledem na prevenci infekce; a 5 ks injekčních stříkaček také volně na zemi před jímkou a u drtiče před jímkou, přičemž injekční stříkačky představují nebezpečný odpad kategorie 18 01 01 – ostré předměty.

[5] Zástupce stěžovatelky ke kontrole na místě uvedl, že nalezené odpady byly stěžovatelce předány původci obalů v černých PE pytlích s tím, že při jejich přejímce nebylo možné zjistit, že se v nich tyto odpady nachází; stejně tak je obtížně zjistitelné, od kterého konkrétního původce tyto odpady pocházejí. Závěry kontroly byly zaznamenány do protokolu o kontrole (č. j. ČIŽP/44/OOH/1700037.001/17/USK), který zástupce stěžovatelky podepsal a uvedl, že k obsahu protokolu se stěžovatelka vyjádří dodatečně.

[6] Dne 10. 3. 2017 zaslala stěžovatelka správnímu orgánu I. stupně vyjádření (ze dne 9. 3. 2017), ve kterém uvedla, že „hlavní příčinou zjištění je skutečnost, že někteří producenti odpadů nedodržují základní povinnosti z hlediska balení a obecně nakládání s infekčními odpady a ostré předměty místo do silnostěnných klínik-boxů vhazují tyto bez dalšího obalu přímo do PE pytlů mnohdy slabostěnných. Při prasknutí tohoto PE obalu potom tyto drobné odpady snadno opustí obsah obalu a mohou vypadnout na plochu mimo přijímací zásobníky. Při posuzování Vámi uvedeného porušení prosím přiblížte k výše uvedeným skutečnostem.“

[7] Správní orgán I. stupně shora uvedeným rozhodnutím uložil stěžovatelce pokutu ve výši 50 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání, ke kterému doložila také e-mailovou komunikaci s nemocnicí v Roudnici nad Labem, kterou stěžovatelka opakovaně upozorňuje na nesprávné balení infekčních odpadů s tím, že pytle s volně umístěnými injekčními stříkačkami a tampóny od krve nebude přístě od nemocnice odvážet. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím odvolání stěžovatelky zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil (viz výše).

II. Rozhodnutí městského soudu

[8] Rozhodnutí žalovaného napadla stěžovatelka žalobou, kterou městský soud podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[9] Městský soud zdůraznil, že správního deliktu podle § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci se právnická či podnikající fyzická osoba dopustí tím, že provozuje zařízení bez platného integrovaného povolení, bez pravomocného rozhodnutí o podstatné změně integrovaného povolení, ale také tím, že takové zařízení provozuje v rozporu s tímto povolením. Z integrovaného povolení, které stěžovatelce vydal Krajský úřad Ústeckého kraje, vyplývá, že stěžovatelka je povinna přijímat nebezpečné odpady kategorie 18 01 03 a 18 01 01 pouze v takových obalech, které znemožňují jeho otevření, a to právě proto, že jde o nebezpečný odpad. A v takových obalech nalezený odpad nemohl být umístěn, jestliže se nacházel volně

pokračování

položený v areálu stěžovatelčina zařízení. Stěžovatelka ostatně ani neuvedla žádnou jinou variantu, která by mohla vysvětlit příčinu toho, že se nebezpečný odpad nacházel volně na uvedených místech. Naopak – v průběhu řízení stěžovatelka sama uvedla, že někteří producenti odpadů nedodržují základní zásady pro nakládání s nebezpečnými odpady, balí je do nevhodných obalů, v důsledku čehož dochází k jejich protržení či otevření. Bylo přitom právě na stěžovatelce, aby do svého zařízení přijímala pouze odpady v předepsaných obalech. O tom, že se tak nedělo, pak svědčí také e-mailová komunikace s nemocnicí, kterou žalovanému stěžovatelka zaslala.

[10] K námitce týkající se nesprávného provádění dokazování městský soud uvedl, že protokolem o kontrole není potřeba provádět dokazování – k tomu odkázal na § 51 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a připomněl, že ostatní listiny, které tvořily obsah spisu, byly pouze vyjádření stěžovatelky k provedené kontrole a doložená komunikace mezi stěžovatelkou a nemocnicí v Roudnici nad Labem. Správní orgány sice neprovedly dokazování v souladu s § 53 odst. 6 správního řádu, neboť neproběhlo žádné ústní jednání, městský soud však zdůraznil, že to byla sama stěžovatelka, která uvedenou komunikaci s nemocnicí v Roudnici nad Labem žalovanému předložila. Tato vada tak nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť stěžovatelka měla možnost vyjádřit se ke všem podkladům, které tvořily obsah spisu (tyto podklady sama správním orgánům předložila).

[11] Stejně tak podle názoru městského soudu mohly správní orgány při stanovení výše pokuty přihlídnout k tomu, že stěžovatelce byly na úseku nakládání s odpady dříve uloženy pokuty, byť se tak stalo podle zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, nikoli podle zákona o integrované prevenci. Za rozhodující pro stanovení výše uložené pokuty považoval městský soud to, že došlo k ohrožení životního prostředí a zdraví lidí a že se tak stalo při nakládání s odpady.

[12] K námitce nedostatečného posouzení pozdější právní úpravy, kterou stěžovatelka považovala za příznivější, městský soud připomněl, že po přijetí zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a zákona č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, zůstala skutková podstata spáchaného správního deliktu (přestupku) stejná. Nedošlo ke změně druhu sankce či její výše – za správní delikt (přestupek) spáchaný stěžovatelkou je i nadále možné uložit pokutu až do výše 10 milionů Kč. A přestože se správní orgány ve svých rozhodnutích výslovně změnou právní úpravy nezabývaly, nedošlo k takové změně, která by byla pro stěžovatelku příznivější a kterou by správní orgány byly povinny zohlednit. Hlediska, ke kterým měly správní orgány při stanovení výše pokuty přihlídnout, zůstala stejná. Nevypořádaní se s novou právní úpravou je sice vadou, avšak s ohledem na výše uvedené bez vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[13] Proti rozsudku městského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Zdůraznila, že správní spis neobsahuje žádný důkaz o tom, že by stěžovatelka provozovala zařízení v Trmicích v rozporu s vydaným integrovaným povolením. Ze skutkového stavu zjištěného na místě samém nelze dovozovat, že by nepřebírala odpady v obalech, které by znemožňovaly jejich otevření. Kontrolou zjištěné nebezpečné odpady, které se nacházely na zemi v zařízení stěžovatelky, nedokládají porušení podmínek stanovených integrovaným povolením. Stěžovatelka vyjádřila přesvědčení, že správní orgány „zaměňují následek za příčinu“. Skutkový stav tak nebyl podle názoru stěžovatelky zjištěn dostatečně, což městský soud náležitě nezohlednil.

[14] Dále stěžovatelka zdůraznila, že stěžejním důkazem byl protokol o kontrole, který však nebyl řádně jako důkaz proveden. Ustanovení § 51 odst. 4 správního řádu, podle kterého není potřeba provádět dokazování protokolem o kontrole, nabylo účinnosti 1. 7. 2017, přičemž prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dříve – 28. 6. 2017. Odkaz městského soudu na uvedené ustanovení byl proto podle stěžovatelky nepřiléhavý a jeho závěr stran předmětné žalobní námitky mylný.

[15] Stěžovatelka také namítala, že jako k přitěžující okolnosti při stanovení výše uložené pokuty nemohlo být přihlédnuto k předchozím pokutám uloženým stěžovatelce, neboť tyto se netýkaly zařízení stěžovatelky v katastrálním území Trmice. Také tuto žalobní námitku tak městský soud vyhodnotil nesprávně. Stěžovatelka naopak zdůraznila, že opakování protiprávního jednání je třeba vztahovat „*pouze a jen ke každé jednotlivé provozovně (zařízení) stěžovatele samostatně*“, přičemž připomněla, že na území České republiky provozuje cca 41 provozoven/zařízení (logistických center, spaloven odpadů, deemuľgačních stanic, skládek apod.), cca 20 sběrných dvorů a cca 20 sběrných míst přímo u původců odpadů. Stěžovatelka se v minulosti nedopustila porušení právních předpisů na úseku životního prostředí, proto jí nemůže být kladeno k tíži, že v jiných jejích provozovnách došlo k protiprávnímu jednání na úseku nakládání s odpady.

[16] Závěrem stěžovatelka znovu zdůraznila, že správní orgány neprovedly srovnání právní úpravy účinné do 30. 6. 2017 a úpravy pozdější. Vyjádřila přesvědčení, že nová právní úprava je pro ni příznivější, neboť umožňuje namísto pokuty uložit jako druh trestu, např. napomenutí, přičemž také stanoví zcela nová kritéria pro určení druhu a výměry správního trestu, posuzování povahy a závažnosti přestupku, polehčujících a přitěžujících okolností a umožňuje také upuštění od uložení správního trestu. Absenci srovnávací úvahy nemohl podle názoru stěžovatelky nahradit správní soud.

[17] Žalovaný ve vyjádření uvedl, že kasační stížnost stěžovatelky neobsahuje žádné námitky, které by nebyly vypořádány již městským soudem.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je řádně zastoupena (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] S ohledem na obsah kasační stížnosti Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že napadený rozsudek městského soudu není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zcela zřejmé, jak městský soud rozhodl, co jej k výroku o zamítnutí podané žaloby vedlo, přičemž jeho výrok zcela odpovídá odůvodnění napadeného rozsudku, které je srozumitelné a jasné (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Rozsudek městského soudu rovněž není nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245). Nejvyšší správní soud považuje vypořádání všech žalobních námitek s ohledem na jejich obsah za dostatečné, stejně jako považuje za dostatečné zjištění skutkového stavu správními orgány.

pokračování

[21] Správní orgán I. stupně provedl v zařízení stěžovatelky – spalovny průmyslových odpadů na adrese: Na Rovném 865, Trmice, kontrolu, při které byl nalezen nebezpečný odpad kategorie 18 01 03 – ampule s krví (tj. odpad, na jehož sběr a odstraňování jsou kladeny zvláštní požadavky s ohledem na prevenci infekce) a kategorie 18 01 01 – 5 ks injekčních stříkaček (tj. ostré předměty). Tento nebezpečný odpad se nacházel volně na zemi v zařízení stěžovatelky, přičemž z okolností věci je nesporné, že stěžovatelka tento odpad nevyprodukovala sama, ale přijala jej od jiného (zřejmě zdravotnického) zařízení.

[22] Při kontrole zástupce stěžovatelky výslovně uvedl, že nalezený odpad byl stěžovatelce předán původcem v černých PE pytlích – v podrobnostech viz protokol o kontrole, který je založený ve správním spise (č. j. ČIŽP/44/OOH/1700037.001/17/USK). Už toto vyjádření zástupce stěžovatelky potvrzuje, že stěžovatelka přebírala od původců odpad v nevhodných obalech, neboť dle závazných podmínek integrovaného povolení má stěžovatelka povinnost přebírat odpad *výhradně v nepropustných obalech, aniž by došlo k otevření obalu* (jde-li o nebezpečný odpad kategorie 18 01 03 – ampule s krví) či *výhradně v nepropustných nepropíchnutelných obalech, aniž by došlo k otevření obalu* (jde-li o odpad kategorie 18 01 01 – injekční stříkačky).

[23] Uvedené závěry pak potvrzuje také vyjádření samotné stěžovatelky ze dne 9. 3. 2017, které správnímu orgánu I. stupně zaslala a ve kterém výslovně upozorňuje na skutečnost, že někteří producenti odpadů balí infekční odpad a ostré předměty do nevhodných slabostěnných pytlů. Tímto vyjádřením tak stěžovatelka sama vlastně potvrdila, že nevhodně zabalený odpad od původců přebírala, čímž porušila závazné podmínky integrovaného povolení. Komunikace s nemocnicí v Roudnici nad Labem, ve které stěžovatelka nemocnici za způsob balení obalů upozorňuje, již jen dokresluje, jak přebírání odpadů od tohoto původce fakticky probíhalo.

[24] I když se výše uvedené závěry mohou jevit jako přísné, závazné podmínky integrovaného povolení jsou zcela jednoznačné – stěžovatelka je povinna přebírat nebezpečný odpad výhradně v takových obalech, které budou odpovídat charakteru daného odpadu. V případě nebezpečného odpadu, na jehož sběr a odstraňování jsou kladeny zvláštní požadavky s ohledem na prevenci infekce (ampule s krví), se musí jednat výhradně o obaly nepropustné, aniž by došlo k jejich otevření; u ostrých předmětů (injekčních stříkaček) se musí jednat výhradně o obaly nepropustné a nepropíchnutelné, aniž by došlo k jejich otevření.

[25] Podstata takto striktně nastavených podmínek tkví v předcházení ohrožení životního prostředí a zejm. ohrožení lidského zdraví – tj. pracovníků stěžovatelky, kteří s odpady nakládají. Zákon o integrované prevenci (v kombinaci s integrovaným povolením) přitom v § 37 odst. 4 nerozlišuje, v důsledku jaké skutečnosti došlo k provozu zařízení v rozporu s integrovaným povolením, tedy v důsledku jakého pochybení byl nebezpečný odpad nesprávně zabalen. Závazné podmínky integrovaného povolení stanoví pouze povinnost stěžovatelce přijímat nebezpečné odpady ve stanovených obalech, aniž by mohlo dojít k jejich otevření, což v nyní projednávané věci dodrženo nebylo, jak ostatně svými vyjádřeními potvrdila také stěžovatelka (viz výše).

[26] Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že správní orgány zjistily skutkový stav věci dostatečně a vypořádání námítky stěžovatelky týkající se (ne)naplnění skutkové podstaty správního deliktu ze strany městského soudu ob stojí.

[27] Pokud jde o stěžovatelkou namítané neprovedení dokazování, k tomu Nejvyšší správní soud uvádí následující. Stěžovatelce je nutno dát za pravdu, že ustanovení § 51 odst. 4 správního řádu, podle kterého „*v řízení navazujícím na výkon kontroly, ve kterém je účastníkem řízení kontrolovaná osoba, není třeba provádět protokolem o kontrole, který je podkladem rozhodnutí o přestupku, dokazování*“, nabylo účinnosti 1. 7. 2017. Citované ustanovení vychází z toho, že zákon č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), podle něhož byla předmětná kontrola provedena, upravuje postup

při vyhotovení protokolu o kontrole, včetně povinnosti kontrolujícího doručit protokol kontrolované osobě, aby tak měla kontrolovaná osoba možnost seznámit se s obsahem protokolu a vyjádřit se k němu [srov. § 9 písm. f) kontrolního řádu, tomu odpovídající § 10 odst. 1 písm. c) a d); § 12 odst. 1 písm. i) a odst. 3 kontrolního řádu]. Proti kontrolním zjištěním uvedeným v protokolu o kontrole má kontrolovaná osoba právo podat námitky (§ 13 kontrolního řádu), které musí správní orgán (kontrolující) vyřídit (§ 14 kontrolního řádu).

[28] Ustanovení § 51 odst. 4 správního řádu tak zrcadlí pouze tu skutečnost, že obviněný z přestupku (v tomto případě stěžovatelka) v řízení navazujícím na výkon kontroly již byl seznámen s obsahem protokolu o kontrole, přičemž tento protokol může být jediným podkladem pro rozhodnutí o přestupku. Jde tedy o jakési „*refektivní řízení o přestupku navazujícím na výkon kontroly*“, jak uvádí také důvodová zpráva k zákonu č. 183/2017 Sb., kterým byl doplněn odstavec 4 do § 51 správního řádu (srov. důvodovou zprávu k zákonu č. 183/2017 Sb., sněmovní tisk č. 929/0, 7. volební období, 2013 - 2017, digitální repozitář Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky).

[29] Pro účely posouzení zákonnosti postupu správních orgánů v nyní projednávané věci je proto rozhodující, že stěžovatelce byl protokol o kontrole řádně doručen (k tomu viz doručenkou založenou ve správním spise), a stěžovatelka se k jeho obsahu mohla vyjádřit, což ostatně také učinila. Správní orgány tak při rozhodování o uložení pokutě nevycházely z žádných podkladů, které by stěžovatelce nebyly známy a k nimž by se stěžovatelka neměla možnost vyjádřit, jak správně uzavřel již městský soud. Ani tato námitka tak neodůvodňuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí městského soudu, příp. rozhodnutí správních orgánů.

[30] Pokud jde o (podle stěžovatelky nesprávné) hodnocení přitěžující okolnosti spočívající v předchozím uložení tří pokut, k tomu Nejvyšší správní soud pouze poznamenává, že odpovědnost za spáchaný správní delikt (přestupek) stíhá stěžovatelku jakožto právnickou osobu, která dané zařízení provozuje, nikoli její konkrétní provozovnu či zařízení. Správní orgány proto zcela správně při úvaze o stanovení výše pokuty hodnotily, že stěžovatelka se dříve porušení právních předpisů týkajících se odpadového hospodářství dopustila, za což jí byly uloženy pokuty. Skutečnost, že se tohoto porušení dopustila v jiném svém zařízení (jiné „provozovně“), na tomto hodnocení ničeho nemění.

[31] Ve vztahu k poslední námitce, která mířila do nezohlednění pozdější (příznivější) právní úpravy, Nejvyšší správní soud uvádí, že k posouzení příznivosti pozdějšího zákona dochází vždy *ex officio*, což mimo jiné znamená, že pokud pozdější příznivější právní úpravu nelze uplatnit, taková úvaha správního orgánu (s negativním závěrem) nemusí mít odraz v konečném rozhodnutí (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 1 As 347/2017 - 32; či ze dne 11. 2. 2020, č. j. 4 As 376/2019 - 31). Taková úvaha by byla nezbytná, „*jen pokud by k tomu byl objektivní důvod (rozhodná právní pravidla doznala změny), nebo pokud by to stěžovatel ve správním řízení výslovně namítal (a oprávněně očekával odpověď na své výtky)*“, viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 2 As 303/2017 - 29 a ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 84/2018 - 46.

[32] V případě stěžovatelky však žádné takové důvody pro vypořádání příznivosti nové právní úpravy dány nebyly. Nedošlo totiž k takové změně rozhodných ustanovení právních předpisů, podle nichž správní orgány správní delikt stěžovatelky kvalifikovaly a potrestaly, která by měla být zohledněna, přičemž stěžovatelka se ani příznivosti nové právní úpravy ve správním řízení žádným způsobem nedovolávala. To ostatně městský soud v napadeném rozsudku v bodech 29 až 37 výslovně uvedl – ani po změně právní úpravy spočívající v přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (zákon č. 250/2016 Sb.) nedošlo k takovým změnám, které by bylo možno hodnotit jako pro stěžovatelku příznivější; nedošlo totiž ke změně samotné skutkové

pokračování

podstaty přestupku, ani ke změně sazby pokuty, kterou by bylo možné stěžovatelce za spáchaný správní delikt (přestupek) uložit. Stejně tak nedošlo k takovým změnám ustanovení, podle nichž správní orgán zohledňuje také závažnost spáchaného správního deliktu (přestupku), a ustanovení o polehčujících a přitěžujících okolnostech, které by použití nové právní úpravy odůvodňovaly.

[33] A pokud nyní v kasační stížnosti stěžovatelka namítá, že nový přestupkový zákon umožňuje např. upuštění od uložení správního trestu, Nejvyšší správní soud uvádí, že obecná možnost upustit od uložení správního trestu automaticky neznamena, že nová právní úprava je pro stěžovatelku příznivější (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018 - 49). Vždy je nezbytné hodnotit „výhodnost“ či „příznivost“ právní úpravy komplexně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu a námitkám pachatele, tedy nikoli hypoteticky a teoreticky, jak se toho ve své podstatě domáhá stěžovatelka. Ani tato námitka tak nemůže být úspěšná.

V. Závěr a náklady řízení

[34] Námitky uvedené v kasační stížnosti Nejvyšší správní soud důvodnými neshledal, proto stěžovatelčinu kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. poslední věty zamítl.

[35] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu náhradu nákladů řízení Nejvyšší správní soud nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 18. května 2022

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu